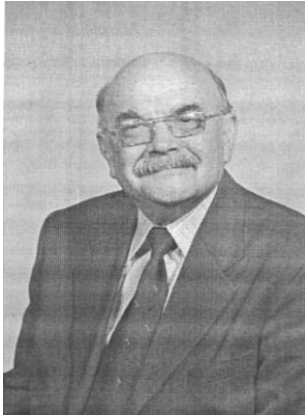

КАНДИДАТУ МЕДИЧНИХ НАУК, ДОЦЕНТОВІ ВОЛОДИМИРУ КУЧЕРУКУ – 60

Хасидська притча

*Духовний пошук годі виміряти кілометрами чи мріями.
Ти мандруєш з того місця, де перебуваєш зараз, туди, де був завжди.
Від необізнаності до пізнання, коли вперше бачиш те, на що дивився
увесь час.*

*Чи хтось коли-небудь чув про дорогу, яка веде до себе самого, чи про
спосіб перетворювати себе на того, ким завжди був?*

Зрештою завдяки духовності ти можеш стати тим, ким є насправді.

(Ентон де Мелло).

Трохи з біографії

Кучерук Володимир Васильович народився 9 жовтня 1948 року в м. Мінськ (Білорусь). Батько, В.І. Кучерук, мати, О.М. Поліщук, – щирі українці з села Пашківці, що на Хмельниччині (Україна). Вже на першому році життя опинився в Ужгороді. Після закінчення середньої школи № 9 пройшов курси лаборантів при науково-дослідному інституті курортології (м. Ужгород), де працював лаборантом до вступу на медичний факультет Ужгородського державного університету. Під час навчання в УжДУ – санітар, а пізніше фельдшер урологічного відділення обласної клінічної лікарні в м. Ужгород. Успішно закінчив навчання в УжДУ і в 1973 р. був направлений на роботу в с. Олешник Виноградівського району Закарпатської області, де працював завідувачем амбулаторією і за сумісництвом лікарем швидкої допомоги Виноградівської центральної районної лікарні. Потім доля закинула в м. Мелітополь Запорізької області, де працював дільничним педіатром та лікарем невідкладної допомоги педіатричної бригади міської дитячої лікарні. У 1979 році повернувся на Закарпаття, в Хустську ЦРЛ, де очолив міжрайонне відділення недоношених новонароджених. У подальшому – завідувач відділення грудного віку і за сумісництвом педіатр-реаніматолог Хустської ЦРЛ. Під час роботи в Хустській центральній районній лікарні обраний Головою Об'єднаного профкому ЦРЛ, Членом президії обкому профспілок медичних працівників Закарпаття, депутатом Хустської міської ради, керівником бригади Дитячого фонду в м. Пяндж (Тажикістан). Після майже 20 років практичної роботи педіатром у 1990 році був переведений на посаду асистента кафедри дитячих хвороб Ужгородського державного університету. У 1997 році захистив кандидатську дисертацію на тему “Фізичний розвиток дітей першого року життя Закарпатського регіону” (науковий керівник – д.м.н., професор Єфімова Л.К., науковий консультант – Член-кореспондент АМН України, д.м.н., професор, зав. кафедри педіатрії № 4 НМУ ім. О. Богомольця Майданник В.Г.). З 1998 року доцент кафедри дитячих хвороб УжНУ. Читає лекційний курс із госпітальної педіатрії на V курсі медичного факультету. Володимир Васильович є автором та співавтором понад 45 наукових статей у фахових журналах. За часи роботи на кафедрі написав і опублікував монографію “Фізичний розвиток дітей та діагностика його порушень”, посібники для студентів III курсу та медичних сестер “Організація роботи медичної сестри з базовою вищою освітою”, “Організація роботи медичної сестри дитячої соматичної лікарні”, посібник для студентів старших курсів та інтернів “Невідкладні стани в педіатрії”, посібник для студентів “Вигодовування дітей на першому році життя”, “220 тестових завдань з неонатології”, посібник для студентів, інтернів та лікарів-неонатологів “Фізіологія та патологія неонатального періоду”. Є автором та співавтором ряду методичних розробок для студентів і викладачів із різних розділів педіатрії. Відповідає за лікувальну роботу кафедри, куратор відділення реанімації та інтенсивної терапії, відділення раннього дитячого віку Ужгородської міської дитячої клінічної лікарні та міського пологового центру. Член постійної комісії Управління охорони здоров'я Закарпатської ОДА з питань малюкової смертності, експерт з педіатрії Обласного бюро судово-медичної експертизи, Голова Асоціації педіатрів Закарпаття. Досліджує проблеми захворюваності та смертності дітей першого року життя мешканців гірських районів Закарпаття.

Трохи лірики

Володимир Васильович обожає як класичну, так і естрадну музику. Цього захоплення – це фортепіано і гітара, пісні Володимира Висоцького, «Бітлз». У віці 5 років мама відвела маленького Володю до старенької німкені – чудового піаніста і педагога фрау Ельзи, яка привила йому любов до справжньої фортепіанної музики. Це було у важкі післявоєнні роки у напівзруйнованому м. Лейпциг (Німеччина). Музика, поряд з педіатрією, залишається у Володимира Васильовича пріоритетом на все життя. Повернувшись на Батьківщину, він успішно закінчив Ужгородську музичну школу і мав намір вступати в музичне училище, проте бажання стати лікарем перемагло. Але музика не залишається. Так, вже на другому курсі, після успішного складання іспиту з анатомії людини, яка є основою та фундаментом медицини, молодий студент організує вокально-інструментальний ансамбль (Біт-група) на медичному факультеті УжДУ (керівник від студентського профкому – к.м.н. Віщак В.Е.). Це було щасливе студентське життя.

На медфаці кожної другої суботи у студентській їдальні проводилися “Голубые огоньки”, студентські весілля. Запам’яталися виступи разом із студентським хором факультету (керівник – професор Ганич О.М.) в різних областях України та на Закарпатті, а також робота в складі студентського будівельного загону в Новій Каховці, що на Херсонщині. До лірики слід додати й те, що у Володимира Васильовича є чудова дружина Ірина Дмитрівна, яка працює понад 30 років дільничним педіатром і яка все життя є поряд, куди б доля не закинула подружжя Кучеруків. А ще у Володимира Васильовича є два чудові сини, які також закінчили Ужгородський державний університет. Старший син Олексій – приватний підприємець в Ужгороді, а молодший Валерій працює журналістом-політологом у м.Київ. Є у Володимира Васильовича й дві чудові невістки – обидві Мар’яни. Але найголовніше – це онучка Каролінка, яку дід Володя безмежно любить і яка вже в свої 8 років чудово грає на фортепіано, дякуючи зусиллям музиканта, педагога від Бога Шапран Л.Л. (Ужгородська музична школа ім. П.І. Чайковського). Ось така лірика і правда життя.

Але слід додати, що Володимир Васильович залишається авторитетом на кафедрі дитячих хвороб, має десятки справжніх друзів-медиків у Закарпатті, багатьох містах України, Росії, Прибалтики, Таджикистану, Угорщини, Німеччини. Володимир Васильович є людиною слова, честі і порядності.

Довгих років життя та творчих успіхів, дорогий колего!

*Завідувач кафедри дитячих хвороб з дитячими
інфекціями медичного факультету УжНУ,
доктор медичних наук, професор Горленко О.М.*

та колектив кафедри

ДОКТОРУ МЕДИЧНИХ НАУК, ПРОФЕСОРУ ПЕТРУ ШЕРЕМЕТУ – 70

Штрихи до портрета

Петро Федорович Шеремет народився 16 листопада 1938 року в селі Глинськ Калинівського району Вінницької області в сім’ї колгоспників. Чудові людські якості батьків сприяли формуванню його характеру, стосунків з людьми. Батько брав участь у визволенні Закарпаття від німецько-фашистських загартників, пізнав і полюбив цей край і свою любов передав синові. Прислухавшись до поради батька, після закінчення школи Петро вступив у Берегівське медичне училище.

Маючи хист до поезії, розлучаючись з батьками та рідним селом, юний студент-медик пише такі рядки (уривок):

Чому так рано я покинув свою хату,
Село квітуче в вербах і садах,
Так рано розлучився з мамою і татом,
Майнув в життя, як самотній птах.

Я від’їздив на Закарпаття в серпень – днину,
У мене радість, в мамі сльози на очах,
Коли побачу я тебе моя дитино?
Коли відчую рідні руки на плечах?

Так і поїхав в перший шлях широкий,
На Закарпаття – дивний край садів,
Лиш по нощах здригався птах цей самотній,
Від туги сліз, гудків далеких поїздів.

Після закінчення в 1955 році медичного училища Петро, вже Федорович, працює три роки фельдшером в селах Березники та Керецьки на Свалявщині. Однак природнича допитливість, прагнення пізнання глибин медицини приводять його в 1958 році в стіни медичного факультету Ужгородського державного університету, хоч при цьому йому довелося проявити величезну настирливість, чоловічий характер і енергію скорпіона.